

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-1(3)/14/AnŁ

Warszawa, 3 lutego 2014 r.

DECYZJA DIH-1/10/2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Hanny Oździńskiej-Głębockiej prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Spożywczy GGM Hanna Oździńska-Głębocka w Częstochowie od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 5 grudnia 2013 r. (Nr akt: HU-D-Cz.8361.68.2013/61DEC/13), którą wymierzono temu przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 800 zł (słownie: osiemset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu w sklepie spożywczym w Częstochowie przy ulicy Kilińskiego 24 szesnastu partii artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej z uwagi na niewłaściwe oznakowanie, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach od 3 do 4 października 2013 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwanego dalej również „*Śląskim WIIH*”, w sklepie spożywczym w Częstochowie przy ulicy Kilińskiego 24, należącym do przedsiębiorcy Hanny Oździńskiej-Głębockiej prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Spożywczy GGM Hanna Oździńska-Głębocka w Częstochowie, zwanej dalej również „*strona*”, zakwestionowano sposób oznakowania szesnastu partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 468,63 zł, tj.:

- 1) partię ciastek z ziarnami „Bart-Piek” (2 opakowania) o wartości 11,80 zł, wyprodukowanych przez „Bart-Piek” Piekarnia-Cukiernia, ul. Słoneczna 1, 97-565 Lgota Wielka, z uwagi na niepodanie nazwy produktu, składu surowcowego, zawartości netto, warunków przechowywania, słownego poprzedzenia cyfrowej daty ważności oraz nieprawidłową kolejność cyfrowej daty ważności. Powyższe naruszało postanowienia

zawarte w § 2 ust. 1 pkt 1, 2, 6, 7 oraz § 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. Nr 137, poz. 966 z późn. zm.) – zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania środków spożywczych*”;

- 2) 1 opakowanie á 500 g bułki tartej „Bart-Piek” o wartości 2,30 zł, wyprodukowanej przez „Bart-Piek” Piekarnia-Cukiernia, ul. Słoneczna 1, 97-565 Lgota Wielka, z uwagi na nieprawidłową kolejność cyfrowej daty ważności oraz niepodanie w jednym polu widzenia nazwy środka spożywczego, masy netto oraz daty ważności. Powyższe naruszało postanowienia zawarte w § 11 ust. 1 oraz § 14 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych;
- 3) dwie partie, tj: 1 opakowanie á 200 g szaławii pustynnej „Aldera” o wartości 25,00 zł i 1 opakowanie á 250 g herbaty liściastej „Amada – Yerba Mate” o wartości 15,00 zł - z uwagi na całkowity brak oznaczeń w języku polskim, co naruszało przepisy określone w art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2009 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.) – zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*” – oraz art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.) – zwanej dalej „*ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia*”;
- 4) partię koncentratu pomidorowego 30% „Fine Food” (4 opakowania á 70 g) o wartości 7,60 zł, wyprodukowanego przez ZPOW „Dawtona” Danuta Wielgomas, ul. Bieniewicka 52, 05-870 Błonie, dystrybutor Makro Cash and Carry Polska S.A., Al. Krakowska 68, 02-169 Warszawa, z uwagi na brak cyfrowej daty ważności, co naruszało postanowienia zawarte w § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych;
- 5) partię miodu lipowego nektarowego (4 opakowania) o wartości 92,00 zł, wyprodukowanego przez Pszczelarstwo Stanisław Bareła, 42-283 Mykanów, ul. Kasztanowa, z uwagi na brak cyfrowej daty ważności oraz zawartości netto, co naruszało postanowienia zawarte w § 2 ust. 1 pkt 3 i 6 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych;
- 6) cztery partie wyrobów garmazeryjnych, tj.: 1 opakowanie á 3 szt. gołąbków o wartości 21,00 zł, 1 opakowanie á 3 szt. kotletów mielonych cielęcych o wartości 22,50 zł, 1 opakowanie pierogów z mięsem w cenie i o wartości 8,50 zł oraz 1 opakowanie á 4 szt. piersi z kurczaka panierowanej z grzybami o wartości 48,00 zł - z uwagi na całkowity brak oznaczeń handlowych producenta, co naruszało postanowienia zawarte w § 2 ust. 1 pkt 1-7 oraz § 11 ust. 3 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych, art. 3 pkt 47 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz art. 7 ust. 1 i 2 ustawy o jakości handlowej

oraz następujących środków bez opakowań odmierzanych i pakowanych na życzenie konsumentów:

- 7) 0,354 kg kiełbasy myśliwskiej suchej „Gold – Sokołów” o wartości 15,93 zł z uwagi na niepodanie informacji dla konsumenta w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej tego

środka spożywczego nazwy produktu, nazwy bądź imienia i nazwiska producenta, wykazu składników, informacji o składnikach alergicznych (informacje te znajdowały się pod towarem wyłożonym w ladzie chłodniczej), co naruszało postanowienia zawarte w § 17 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych;

- 8) pięć partii wędlin, tj. 1,175 kg kaszanki jęczmiennej bez podrobów o wartości 16,45 zł; 0,840 kg kielbasy białej o wartości 19,74 zł; 1,781 kg kielbasy pieczonej o wartości 78,36 zł; 0,08 kg frankfurterek suszonych o wartości 3,68 zł; 1,815 kg szynki wieprzowej o wartości 80,77 zł – z uwagi brak jakichkolwiek oznaczeń handlowych, co naruszało postanowienia art. 7 ust. 1 ustawy o jakości handlowej oraz § 17 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych.

Kontrolę przeprowadzono w obecności osoby upoważnionej przez kontrolowanego przedsiębiorcę. Osoba ta oświadczyła, że osobiście ponosi odpowiedzialność za stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości. Ponadto oświadczyła, że kontrolowany przedsiębiorca zalicza się do grupy mikroprzedsiębiorców.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 4 października 2014 r. (nr akt kontroli: HU-D-Cz.8361.68.2013).

Pismem z dnia 6 listopada 2013 r., Śląski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Hannę Oździńską-Głębocką prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Spożywczy GGM Hanna Oździńska-Głębocka w Częstochowie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych szesnastu ww. partii artykułów rolno-spożywczych oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z tego prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 5 grudnia 2013 r. (nr akt: HU-D-Cz.8361.68.2013/61DEC/13), Śląski WIIH, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, wymierzył Hannie Oździńskiej-Głębockiej prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Spożywczy GGM Hanna Oździńska-Głębocka w Częstochowie karę pieniężną w wysokości 800 zł.

Pismem z dnia 14 grudnia 2013 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o „umorzenie grzywny”. Wskazała, że w odniesieniu do jej możliwości finansowych, kwota wymierzonej kary jest niewspółmiernie wysoka. Podniosła, że kwota 468,63 zł (tj. łączna wartość zakwestionowanych artykułów) nie jest dla niej korzyścią majątkową, ponieważ od tej kwoty zapłaciła podatek. Oświadczyła, że przyjęła wszystkie uwagi i wnioski, oraz usunęła uchybienia dotyczące zakwestionowanych towarów. Ponadto stwierdziła, że prowadzony przez nią sklep spożywczy jest małym sklepikiem o powierzchni 20,00 m², w którym nie sprzedaje się wódki ani piwa, za to umożliwia zakup towarów spożywczych w najlepszym gatunku osobom w starszym wieku.

Pismem z dnia 14 stycznia 2014 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) poinformował przedsiębiorcę Hannę Oździńską-Głębocką prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Spożywczy GGM Hanna Oździńska-Głębocka w Częstochowie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień kontaktując się telefonicznie z UOKiK. W rozmowie telefonicznej, strona podtrzymała swoje stanowisko zawarte w odwołaniu.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze, w świetle art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Wymagania jakości handlowej w zakresie znakowania środków spożywczych zostały określone w ustawie o jakości handlowej, ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia, a także w wydanym na podstawie tych ustaw rozporządzeniu w sprawie znakowania środków spożywczych.

Środki spożywcze wprowadzane do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w myśl art. 48 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, muszą być oznakowane w języku polskim. Środki spożywcze mogą być ponadto oznakowane w innych językach.

Artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu, zgodnie z art. 6 ustawy o jakości handlowej, są oznakowane (ust. 1), zaś wymóg znakowania w języku polskim nie dotyczy artykułów rolno-spożywczych przeznaczonych do wywozu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 4).

Szczegółowe wymagania dotyczące znakowania wszystkich opakowanych środków spożywczych zawiera rozdział 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych (§ 2-16). Między innymi, według § 2, opakowany środek spożywczy znakuje się podając co najmniej następujące informacje: 1) nazwę środka spożywczego; 2) informacje dotyczące składników występujących w środku spożywczym; 3) datę minimalnej trwałości albo termin przydatności do spożycia; 4) sposób przygotowania lub stosowania, jeżeli brak tej informacji mógłby spowodować niewłaściwe postępowanie ze środkiem spożywczym; 5) dane identyfikujące osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która produkuje lub paczkuje środki spożywcze lub

wprowadza środki spożywcze do obrotu, jeżeli działalność w tym zakresie jest zarejestrowana na terytorium któregoś z państw członkowskich Unii Europejskiej lub na terytorium państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA), będącego stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, miejsce albo źródło pochodzenia, w przypadku, gdy brak tej informacji mógłby wprowadzić konsumenta w błąd; 6) zawartość netto lub liczbę sztuk opakowanego środka spożywczego; 7) warunki przechowywania, jeżeli oznakowanie środka spożywczego zawiera informację o terminie przydatności do spożycia oraz w przypadku, gdy jakość środka spożywczego w istotny sposób zależy od warunków jego przechowywania; [...]. Zgodnie z § 11 rozporządzenia, datę minimalnej trwałości w oznakowaniu opakowanego środka spożywczego podaje się, określając w kolejności dzień, miesiąc i rok, poprzedzając ją wyrażeniem "najlepiej spożyć przed ...", jeżeli jest określona datą dzienną, albo wyrażeniem "najlepiej spożyć przed końcem ..." w innych przypadkach. Termin przydatności do spożycia w oznakowaniu środka spożywczego określa się, podając w kolejności dzień, miesiąc i, jeżeli to możliwe, rok.

W odniesieniu do środków spożywczych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży szczegółowe zasady oznakowania reguluje § 17 ww. rozporządzenia. W miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom należy podać oprócz nazwy środka spożywczego: 1) nazwę albo imię i nazwisko producenta; 2) wykaz składników [...].

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w placówce handlowej należącej do przedsiębiorcy Hanny Oździńskiej-Głębockiej prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Spożywczy GGM Hanna Oździńska-Głębocka w Częstochowie, stwierdzono, że wprowadzone do obrotu szesnaście ww. partii artykułów rolno-spożywczych nie spełniało wymagań w zakresie oznakowania określonych w przepisach o jakości handlowej. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Śląski WIIH wymierzył w drodze decyzji karę pieniężną przedsiębiorcy Hannie Oździńskiej-Głębockiej prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep Spożywczy GGM Hanna Oździńska-Głębocka w Częstochowie, to jest przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze o niewłaściwej jakości handlowej.

W opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalenia kontroli wskazywały na popełnienie czynu opisanego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, a więc były podstawą do wymierzenia kary określonej w tym przepisie.

Odwołując się od decyzji strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, natomiast wniosła zastrzeżenia przede wszystkim do wysokości wymierzonej jej kary pieniężnej, wskazując okoliczności, które powinien wziąć pod uwagę organ drugiej instancji i umorzyć ww. karę.

Wskazała, że w odniesieniu do jej możliwości finansowych, kwota wymierzonej kary jest niewspółmiernie wysoka.

Prezes UOKiK zauważa, że w świetle art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002, s. 1 z późn. zm.), kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, który stanowił podstawę do wymierzenia stronie kary pieniężnej, określa granice, w których kwota kary powinna się mieścić – tj. od 500 zł do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej (przyjmowanej na podstawie wartości zakwestionowanych partii) uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu towarów nieodpowiadających jakości handlowej. Dodać należy, że celem ustawy o jakości handlowej jest w szczególności ochrona konsumentów przed produktami niespełniającymi wymagań m.in. w zakresie oznakowania, stąd też kary wymierzane z tego tytułu, po uwzględnieniu kryteriów zawartych w art. 40a ust. 5 tej ustawy, stanowiących podstawę wymiaru ich wysokości, nie mogą być symboliczne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 769/10). W rozpatrywanej sprawie, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 800 zł, czyli zdecydowanie poniżej górnej granicy, która wynosiła 2 343,15 zł (5 x 468,63 zł). Organ pierwszej instancji, jak wynika z uzasadnienia do przedmiotowej decyzji, wymierzając karę pieniężną prawidłowo zastosował się do wytycznych art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej i wziął pod uwagę wszystkie przesłanki wymienione w tym przepisie. W szczególności, przedmiotem oceny była przesłanka wielkości obrotów osiągniętych przez stronę, tj. okoliczność, że strona należy do grupy mikroprzedsiębiorców oraz brak obrotów w 2012 roku (strona prowadzi działalność gospodarczą od stycznia 2013 r.).

W ocenie Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były wyłącznie artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając ją do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, przede wszystkim z uwagi na niedopełnienie przez stronę należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania przedmiotowych produktów.

Ustosunkowując się do argumentu strony, iż wysokość wymierzonej w drodze zaskarżonej decyzji kary pieniężnej stanowi duże obciążenie finansowe, Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji materialnej strony może być brana pod uwagę dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Podnieść należy, że wśród przesłanek branych pod uwagę przy wymierzaniu kary pieniężnej ustawodawca wskazuje m.in. na wielkość obrotów przedsiębiorcy działającego na rynku (art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej), a nie osiągniany przez niego dochód.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może: odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty (pkt 1); odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji (pkt 2); umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną (pkt 3). Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Strona podniosła, że kwota 468,63 zł (tj. łączna wartość zakwestionowanych artykułów przyjęta przez organ pierwszej instancji jako punkt wyjściowy dla określenia górnej granicy kary pieniężnej) nie stanowiła dla niej korzyści majątkowej, ponieważ od tej kwoty zapłaciła podatek.

Zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ przyjęcie przedstawionego przez stronę toku rozumowania byłoby sprzeczne z intencją ustawodawcy. Jak już stwierdzono powyżej, kary mające zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego powinny być m.in. skuteczne i odstrasżające. Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Uwzględnienie w procesie wymierzania kary kosztów (w tym obciążeń podatkowych), które przedsiębiorca poniósł znacząco skomplikowałyby i wydłużyły całą procedurę, zmniejszając w konsekwencji skuteczność nakładanych kar. Poza tym, aby kara była odstrasżająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Uwzględnienie kosztów poniesionych przez przedsiębiorcę spowodowałoby tylko utratę przez niego zysku, a w takiej sytuacji trudno byłoby przypisać karze walor odstrasżający. Słuszność powyższego stanowiska znajduje potwierdzenie w judykaturze, np. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. II GSK 247/12, orzekł, że pojęcie wartości korzyści majątkowej w rozumieniu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych odpowiada cenie sprzedaży lub cenie, za którą mogłyby zostać sprzedane zakwestionowane artykuły rolno-spożywcze, nieodpowiadające jakości handlowej (LEX nr 1337145).

Strona oświadczyła, że przyjęła wszystkie uwagi i wnioski, oraz usunęła uchybienia dotyczące zakwestionowanych towarów. Ponadto stwierdziła, że prowadzony przez nią sklep spożywczy jest małym sklepikiem o powierzchni 20,00 m², w którym nie sprzedaje się wódki ani piwa, za to umożliwia zakup towarów spożywczych w najlepszym gatunku osobom w starszym wieku.

Odnosząc się do powyższego Prezesa UOKiK zauważa, że działanie naprawcze podjęte przez stronę (które powinno być ocenione pozytywnie), nie zmieniało faktu, że konsumenci dokonujący zakupów w placówce handlowej należącej do strony byli wcześniej pozbawieni istotnych informacji o ww. produktach, np. w przypadku wyrobów garmażeryjnych i wędlin nie otrzymali żadnych informacji o produkcji, w przypadku ciastek z ziarnami byli pozbawieni informacji o nazwie produktu, składzie surowcowym, zawartości netto, warunkach przechowywania, a w przypadku szałwii pustynnej „Aldera” i herbaty liściastej „Amada – Yerba Mate” – nie otrzymali jakichkolwiek informacji w języku polskim.

Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o umorzenie wymierzonej kary pieniężnej, należy uznać za bezzasadny, zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w przedmiocie wymierzania kar pieniężnych na gruncie ustawy o jakości handlowej.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymują:

1. Hanna Oździńska-Głębocka
prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą
Sklep Spożywczy GGM
Hanna Oździńska-Głębocka
ul. Kilińskiego 24,
42-202 Częstochowa
2. Śląski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Katowicach
3. a/a